

BEZOEK VAN ONZE NIEUWE DEKEN JAN VAN RAEMDONCK

<http://picasaweb.google.be/cjphotobank/MIRVisiteNouveauDoyen>

Op zondag 7 december werd onze nieuwe deken, Jan Van Raemdonck, door bisschop Luc Van Looy, plechtig aangesteld, in de Sint-Bartholomeus kerk om drie uur in de namiddag.

Op de kaft van het mooi verzorgd boekje dat we op elke stoel van de kerk vonden lazen we: “Kwam van Godswege een man in ons bestaan, een stem om te getuigen. Johannes is zijn naam”. Het klinkt zeer mooi, vooral in deze tijd van verwachting, en inderdaad, Johannes is gewoon Jan bij onze mensen.

Samen met vier diakens, de lectoren en een schare misdienaars, waren er twaalf priesters die concelebreerden rond de bisschop, onder hen drie Jozefieten, hoewel hun namen in het boekje vergeten werden. Geen probleem, men kan niet naast Afrika kijken.

Is het oneerbiedig dat mijn gedachten afdwaalden en ik dacht aan de vijf dekens, die de nieuwe deken vooraf gingen en ik nogmaals oneerbiedig aan het vergelijken was?

Toen ik in 1938 in Geraardsbergen kwam wonen was Z.E.H. Mannaert deken, alleen van de stad Geraardsbergen, “binnen de muren”, dus zeer klein in oppervlakte, en hij was bijgestaan door drie “onderpastoors”. Hij was aalmoezenier geweest gedurende de oorlog 1914-1918 en was ergens wat militair gebleven. Zijn medepastors stonden “onder zijn bevel”.

Ik zie hem nog de brugstraat opstappen, in zijn lange zwarte toog, hij was lang van gestalte, met die eigenaardige hoeden van die tijd, stijf en afstandelijk, hij kwam me weinig sympathiek over.

Na zijn overlijden, (toen waren er nog geen termen van zes jaar) werd Z.E.H. D’Hollander de nieuwe deken. Toen ik de eerste maal met verlof was uit Congo ging ik op bezoek, ik dacht dat het zo hoorde. Op de punt van een stoel gezeten, in een “ontvangstkamer” kreeg ik een glas koude wijn. Het gesprek vlotte niet; ik heb geen dekens meer bezocht nadien, tot ik definitief terug was in Geraardsbergen. Deken Vindevoghel heb ik nooit ontmoet.

In 1994 kwam ik terug en de dag nadien was ik op een uitvaart en aan tafel. Daar ontmoette ik deken Paul De Baere en die vroeg me, toen hij vernam dat ik in Geraardsbergen benoemd was als rector van ons klooster in de Pachterstraat, of ik aalmoezenier wilde worden van het stedelijke ziekenhuis, terwijl E.H. Ghijssels Roger, die er ook was, me zegde: “Viane staat vrij, wat denkt ge ervan?” Ik dacht: gaat dat nu zo in het bisdom, mag men kiezen?

Ik was 36 jaar in Afrika geweest en ik ontdekte dat er veel veranderd was in de Kerk, het bisdom Gent, het dekenaat Geraardsbergen.

Zes jaar geleden werd Rudy van Acker onze nieuwe deken, en hoewel gans anders dan zijn voorganger, opnieuw een sympathieke “herder”. Meer ga ik niet schrijven, beiden leven nog.

En nu deken Jan Van Raemdonck. Wat mij trof: hij zou andere accenten leggen. Dat is evident, maar ik vroeg me toch af: welke accenten? Want nog nooit hadden wij een deken ontmoet die twee pony’s had, en die een roman aan ’t schrijven was, en die geen koffie drinkt. Dat laatste wisten we pas nadien. enz.

Wat we zeer waardeerden is dat hij alle parochies van de dekenij zou verkennen door er samen met de

pastoors een zondag heilige Eucharistie op te dragen. Ondertussen hielpen wij met de vervangingen

Hij beloofde ook de kloostergemeenschappen te gaan bezoeken.

Wij, de Jozefieten van de Oudenberg wilden er komaf mee maken en op dinsdag 30 december zouden wij Deken Jan Van Raemdonck bij ons ontvangen. En we wilden dat goed doen. Het was trouwens de eerste maal dat dit ging gebeuren.

Pater Jacob, als rector van het huis, ontving op de middag onze voorname bezoeker. Onze deken bracht een zijner boeken mee als geschenk, namelijk “Kerk te koop! Of is er voor de westerse kerk toch nog hoop?”, terwijl wij het boek, geschreven door pater François Mbiyangandu “Histoire du diocèse de Mweka” klaar hadden.

Eerst bracht pater Jacob deken Jan bij de galerie van de missionarissen en de Afrikaanse medebroeders - priester. Ook de foto's van onze Algemeen Oversten kregen een bezoek en dan onze huiskapel.

Ondertussen stond het aperitief klaar en het werden aangename momenten. Om 12.30u gingen we aan tafel, waar spijs en drank feestelijk op ons wachtten. Pater Martin Tshindaye, student in Louvain .La Neuve, was van de partij en er was veel te vertellen over zowel theologische als Afrikaanse onderwerpen, en geloof me of niet, onze nieuwe deken kende onze provincie Kasai om in Kananga, Tshikapa en zelfs in Luebo op bezoek geweest te zijn.

Het tweede contact na de receptie die op de aanstelling gevolgd was zeer goed. Toen pater Jacob op 't einde vroeg “ Ik ben Jacob, mogen wij U Jan noemen”? Het antwoord was niet negatief.

We zijn dus goed vertrokken. Moge het zo blijven.

P.Willibrord Jaak Geysels c.j.
Achter-neef van Z.E.H. Kan. Omer Geysels
Pastoor-Deken Oudenaarde tot zijn overlijden
in 1946, 93 jaar oud

